

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.364/2021/14.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. március 02. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 I. r. vádlott és társai ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2021. október 07. napján kihirdetett 5.B.77/2019/121. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében a kiszabott 10 (tíz) hónap börtönbüntetés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi, és a II. r. vádlottat 2 (kettő) év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is ítéli.

A II. r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az Terhelt3 III. rendű vádlottal szemben kiszabott 1 (egy) év szabadságvesztést fogházban rendeli végrehajtani. Az ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyeletben töltött időt akként rendeli beszámítani, hogy 3 (három) napi ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyelet felel meg egy napi szabadságvesztésnek.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottak tekintetében helybenhagyja azzal, hogy az I., II. és III. r. vádlottak 2017. december 05. napjától 2019. október 30. napjáig lakhelyelhagyási tilalom, majd közigazgatási területhez kötött bűnügyi felügyelet és távoltartás hatálya alatt álltak.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. október 7. napján kihirdetett 5.B. 77/2019/121. számú ítéletével Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntetében, ezért 2 év 4 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani és az I. r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban és ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyeletben nem töltött időt akként rendelte beszámítani, hogy egy napi őrizet, illetve négy napi ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyelet felel meg egy-egy nap szabadságvesztésnek. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 22.B.VIII.14.188/2013/98. számú ítéletével kiszabott 1 év 4 hónap börtön fokozatú szabadságvesztés végrehajtását elrendelte.

[2] Terhelt2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a), d) és e) pontjai szerint minősülő társtettesként elkövetett garázdaság büntette miatt 10 hónap szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére úgy rendelkezett, hogy azt börtön végrehajtási fokozatban kell letölteni valamint, hogy a II. r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére a kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban és ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyeletben töltött időt oly módon rendelte beszámítani, hogy egy napi őrizet, illetve négy napi ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyelet felel meg egy-egy nap szabadságvesztésnek.

[3] Terhelt3 III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a), d) és e) pontjai szerint minősülő társtettesként elkövetett garázdaság büntetében, ezért 1 év szabadságvesztésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, és a III. r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe a III. r. vádlott által előzetes fogvatartásban és ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyeletben töltött időt rendelte beszámítani úgy, hogy egy napi őrizet, illetve négy napi ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyelet felel meg egy-egy nap szabadságvesztésnek. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 22.B.VIII.14.188/2013/98. számú ítéletével kiszabott 10 hó börtön fokozatú szabadságvesztés végrehajtását elrendelte. A sértett1 sértett által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Az elsőfokú bíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról. Az eljárás során felmerült összesen 1.400.541 forint bűnügyi költségből az I. r. vádlottat 726.480 forint, a II. r. vádlottat 231.800 forint, míg a III. r. vádlottat 392.321 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte. Az I. és II. r. vádlottakat egyetemlegesen kötelezte további 49.940 forint költség megfizetésére.

[4] A tárgyaláson az ügyész az I. és III. r. vádlottak vonatkozásában a kihirdetett ítéletet tudomásul vette, míg a II. r. vádlott tekintetében fellebbezést jelentett be a büntetés súlyosítása, a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésének mellőzése érdekében. Az I. r. vádlott és védője egyaránt három munkanap gondolkodási időt tartottak fenn, majd a törvényes határidőn belül a védő jelentett be fellebbezést enyhítés érdekében. A II. r. vádlott

és védője szintén három munkanap gondolkodási időt tartottak fenn, majd a törvényes határidőn belül mindketten – egyazon beadványban – fellebbezést jelentettek be a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés e) pontja szerint minősülő garázdaság büntettének megállapítása, és a szabadságvesztés próbaideje tartamának csökkentése érdekében. A III. r. vádlott a tárgyaláson irányának megjelölése nélkül, míg védője elsődlegesen felmentés, másodsorban a jogi minősítés és kiszabott büntetés enyhítése érdekében fellebbezett.

[5] Az elsőfokú tárgyaláson eljáró ügyész előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a II. r. vádlott vonatkozásában a büntetés végrehajtása felfüggesztését mellőzze. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által értékelt súlyosító körülményeken túlmenően figyelembe kell még venni a II. r. vádlott cselekményének többszörös minősülését, a társtettesi elkövetést, és az erőszakos bűncselekmények elszaporodottságát. Utalt arra, hogy a vádlottal szemben korábban már szabtak ki végrehajtandó szabadságvesztést, majd ezt követően két alkalommal is felfüggesztett szabadságvesztésre ítélték, mely láthatóan nem jelentett elegendő visszatartó erőt számára.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.563/2019/8. számú átiratában arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 5.B.77/2019/121. számú ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a II. r. vádlott tekintetében változtassa meg, a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzésével, és a vádlottal szemben a szabadságvesztéshez igazodó tartamú közügyektől eltiltás kiszabásával. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Kifejtette továbbá, hogy az ügyben az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, a tényállás mentes a megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól és az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. Álláspontja szerint a III. r. vádlott felmentését célzó, jogos védelmi helyzet fennállására hivatkozó érvelés az elsőfokú bíróság által már értékelt bizonyítékokra alapozott tényállást támadja, így az a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet. Kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a többszörösen büntetett előéletű, az elkövetéskor másik büntetőeljárás hatálya alatt álló, társtettesként, háromszorosan minősülő bűncselekményt megvalósító II. r. vádlottal szemben nem vette kellőképpen figyelembe a személyében rejlő fokozottabb társadalomra veszélyességet, melyre az is utal, hogy jelenleg is három különböző büntetőeljárás folyik vele szemben. Álláspontja szerint a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés nem jelent kellő visszatartó erőt, melyre az is utal, hogy korábban a vele szemben kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejének alig több mint egy hónappal történő letelte után már újabb bűncselekményt követett el. A fentiekre figyelemmel végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását indítványozta a II. r. vádlott szemben. Indítványozta még az ítélet rendelkező része bevezető részében a kényszerintézkedések feltüntetését kiegészíteni azzal, hogy a vádlottak 2017. május 5. illetve 7. napjától 2017. december 5. napjáig házi őrizetben, ezt követően 2017. december 4. napjától lakhelyelhagyási tilalom, majd közigazgatási területhez kötött bűnügyi felügyelet, illetőleg távoltartás hatálya alatt álltak 2019. november 25. napjáig.

[7] Az I. r. vádlott védője a Fővárosi Ítéltáblánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését fenntartva arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú határozatot a Be. 606. § (1) bekezdése

alapján változtassa meg, és az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést enyhítse. Kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság nem kellő számban vette figyelembe az enyhítő körülményeket, továbbá a figyelembe vett enyhítő és súlyosító körülményeket sem megfelelően értékelte. Helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság az enyhítő körülmények körében a beismerő vallomást, a megbánó magatartást, a tetemes időmúlást, valamint azt, hogy az I. r. vádlott két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. Álláspontja szerint azonban elmulasztotta értékelni az eshetőleges szándékot, illetve a legfeljebb közepes erőbehatást. Utalt továbbá arra, hogy a törvényszék az I. r. vádlott cselekményének jogi minősítésével nem foglalkozott, pedig arra legalább a szándék tekintetében szükség lett volna. Álláspontja szerint nem nyert értékelést a vádlottnak a cselekmény óta eltelt időszakban mutatott rendezett életvitele, folyamatos munkavégzése.

[8] A II. r. vádlott védője előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet 9. és 10. pontjában rögzített tényállás megalapozatlan, mert a rendelkezésre álló bizonyítási anyag alapján megállapítható, hogy a II. r. vádlott egyedül támadta meg a sértettet, a kezén nem volt bokszer, azt a támadás során nem is használta. A sértett egy kb. 30 cm-es törrel kaszabolt felé, mely eszközzel a bal felkarján őt meg is vágta. Ezt követően sietett a III. r. vádlott a II. r. vádlott segítségére, de nála támadó eszköz nem volt. A védő beadványában utalt arra, hogy a sértett vallomásai súlyos ellentmondásokat tartalmaznak, de ennek ellenére az elsőfokú bíróság azt nem vetette el teljes egészében. Álláspontja szerint a sértett vallomásának ellentmondásai olyan súlyúak, hogy bizonyítékként értékelhetetlenek. Utalt továbbá arra, hogy tanú5 tanú igazodni próbált ezen sértetti vallomásokhoz. Álláspontja szerint szakértő4 igazságügyi orvos szakértő véleménye is cáfolta tanú5 tanú vallomását, továbbá a bokszeres késsel történt támadást az orvosszakértői vélemény kizárta. Felhívta a figyelmet arra, hogy a kívülálló tanúk magára a cselekményre vonatkozóan érdemi vallomást nem tudtak tenni, ezzel szemben a II. r. vádlott következetes és ellentmondásoktól mentes vallomást tett az eljárás során. A védői álláspont szerint az ítéleti tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjai alapján részben megalapozatlan, mert ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, illetve az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. A védő indítványozta a részbeni megalapozatlanság kiküszöbölését az ügyiratok tartalma, és a helyes ténybeli következtetés levonása útján. Ennek alapján védence bűnösségét garázdaság vétségében indítványozta megállapítani, mert a II. r. vádlott nem társai segítségével támadt a sértettre, és nem volt felfegyverkezve. Utalt továbbá arra, hogy az elsőfokú ítélet meghozatala óta további fél év időmúlás következett be, és az elkövetéstől számított öt év már igen jelentős. A törvény nem zárja ki védencével szemben felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását, és ennek indokoltságát támasztja alá az is, hogy két kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia és élettársát is el kell tartania.

[9] A III. r. vádlott védője a Fővárosi Ítéltáblánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben az elsődlegesen védence felmentésére, másodsorban az enyhébb büntetés kiszabására irányuló fellebbezését fenntartotta. Elsődleges indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés b)-d) pontjai szerint részben megalapozatlan, azonban az ítéltáblának lehetősége van ezen hiányosságokat kiküszöbölni. Kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság nem észlelte, valamint nem oldotta fel a sértett, a vádlottak, a tanúk vallomásai közötti ellentéteket, elmulasztotta értékelni a vádlottat mentő körülményeket, továbbá az általa megállapított tényekből részben további

tényre helytelenül következtetett. Utalt arra, hogy elfogulatlan kívülálló tanúk a III. r. vádlott cselekvőségével kapcsolatban nem tudtak nyilatkozni. A II. és III. r. vádlottak következetesen nyilatkoztak, hogy a III. r. vádlott kizárólag annyi ideig avatkozott bele a verekezésbe, amíg meg nem bizonyosodott arról, hogy az addig a földön lévő, és sértettl sértett által késsel fenyegetett II. r. vádlott fel tudott kelni. Ezen körülményekre figyelemmel helytelen az az elsőfokú bírósági következtetés, hogy a III. r. vádlott esetében nem állapítható meg jogos védelmi helyzet. A III. r. vádlott ugyanis a II. r. vádlott oldalán épp azért avatkozott be a verekezésbe, mert látta, hogy a II. r. vádlott a földre került, és a sértett egy késsel támadólag közeledett felé. Kizárólag emiatt és egy alkalommal ütötte meg a III. r. vádlott a sértettet. Ezt követően a II. és III. r. vádlottak el is hagyták a helyszínt. A védői következtetés szerint tehát a III. r. vádlott jogos védelmi helyzetben volt, ezért a terhére nem állapítható meg a vádban foglalt bűncselekmény elkövetése.

[10] A III. r. vádlott védője másodlagos indítványával kapcsolatban arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg az elsőfokú ítéletet, és a III. r. vádlottal szemben enyhébb büntetést, elsődlegesen elzárást, vagy közérdekű munkát, esetleg rövidebb tartamú szabadságvesztés büntetést szabjon ki. A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelő súllyal védenca javára a betegségét, azt, hogy 28 éves kora ellenére rokkantnyugdíjas. Terhelt³ skizofréniában szenved és ennek alátámasztásaként a védő orvosi dokumentációt csatolt be. A büntetéskiszabási körülmények, illetve a vádlott börtöntűró képességének tisztázása érdekében indítványozta, hogy a másodfokú bíróság rendeljen el új igazságügyi elmeorvos, orvos és pszichológus szakértői vélemény beszerzését. Indítványozta továbbá enyhítő körülményként értékelni az ügyben bekövetkezett jelentős időmúlást, hiszen már az elsőfokú eljárás befejezését követően is újabb négy hónap telt el. Utalt arra a védő, hogy védenca 2017. május 4. napja óta áll büntetőeljárás hatálya alatt. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értékelte súlyosító körülményként védenca terhére a társtettesi, csoportos elkövetést, hiszen ha az ilyen módon történő elkövetés a bűncselekmény minősítő körülménye, annak súlyosítóként való figyelembevétele kétszeres értékelést jelentene.

[11] Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezést az írásbeli indokolásban foglaltakkal együtt tartotta fenn.

[12] A II. r. vádlott védője az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését az írásban előterjesztett indokolással együtt tartotta fenn. Kiemelte, hogy védenca tekintetében sem a csoportos elkövetés, sem a felfegyverkezve történő elkövetés, mint minősítő körülmény nem áll fenn. A helyes tényállás a Be. 593. § (1) bekezdése alapján megállapítható, nincs szükség hatályon kívül helyezésre. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását kellően megindokolta és azóta az ügyben további időmúlás következett be. Hangsúlyozta a védő, hogy védenca korábbi bűncselekményei nem erőszakos bűncselekmények voltak. Álláspontja szerint a II. r. vádlottal szemben indokolatlan végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása, ezért másodlagosan a büntetés helybenhagyását kérte.

[13] A III. r. vádlott védője perbeszédében változatlanul fenntartotta a védelem érdekében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését az írásbeli indokolással egyezően.

[14] A II. és III. r. vádlottak és védőik által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű, és figyelemmel (10) bekezdésben foglaltakra az ítélet teljes körű felülbírálata az I. r. vádlott cselekményét is érinti. Ezért a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[15] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság mind az előkészítő ülés, mind tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A törvényszék a bűncselekmény elkövetését a váddal egyezően beismerő I. r. vádlott nyilatkozatának elfogadását végzésével megtagadta, mert annak elfogadása akadályát képezte volna az ügy további vádlottai tekintetében a tényállás tisztázásának. A bíró személyében bekövetkezett változást követően az elsőfokú bíróság a tárgyalást a tárgyalás korábbi anyaga ismertetésével ismételte meg. A törvényszék mind a vádlottakkal mind a tanúkkal és a szakértőkkel szemben törvényes kioktatásokat, figyelmeztetéseket alkalmazott, az egyéb bizonyítékokat – így további tanúk vallomásait is – az előírt formában tette a bizonyítás anyagává. A törvényszék az egyéb eljárási szabályokat is betartotta, az érdekeltek ezzel kapcsolatban kifogást nem is terjesztettek elő.

[16] A tényállás megállapítását támadó fellebbezések nem alaposak.

[17] Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg, ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

[18] Az I. r. vádlott mind az előkészítő ülésen, mind a tárgyaláson a váddal egyező beismerő nyilatkozatot tett. A nyomozás során nem kívánt vallomást tenni. A II. r. vádlott részben beismerte a bűncselekmény elkövetését, előadva, hogy ő hívta ki, és ökölrel történő ütésekkel és rúgásokkal bántalmazta a sértettet, azonban ennek során semmilyen eszközt, így bokszt sem használt. Védekezése szerint a verekezés során a sértett egy tört vett elő, mellyel meg is vágta őt. Ekkor a III. r. vádlott sietett a segítségére, aki a sértett felé ütött, így ő fel tudott állni és el tudott menekülni a helyszínről. Ennek során a III. r. vádlott is egy vágást szenvedett el a combján. A III. r. vádlott nem ismerte el a bűnösségét. Védekezése szerint kizárólag azért avatkozott be a sértett és a II. r. vádlott közötti verekezésbe, hogy Terhelt2t megvédje a késsel történő szúrásoktól, illetve vágásoktól, melynek során maga is megsérült. Álláspontja szerint jogos védelmi helyzetben cselekedett.

[19] Az elsőfokú bíróság igen alapos bizonyítási eljárást folytatott le, melynek során kihallgatta a vádlottakat, a sértettet, a bántalmazás során a sértett társaságában lévő és a bántalmazást észlelő családtagokat, rokonokat. Igazságügyi szakértőket hallgatott meg, valamint a külső szemlélő tanúk vallomásait, azok ismertetésével tette a bizonyítás anyagává. A törvényszék észlelte az egyes vádlottak, illetve tanúk vallomásaiban a nyomozati szakaszt követően a tárgyaláson bekövetkezett változásokat, az egyes személyek vallomásai közötti különbségeket, továbbá azokat a különbségeket, amelyek a vallomások és az ügy egyéb bizonyítékai között mutatkoztak. Helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlotti- és a tanúvallomások azon állításait fogadta el a tényállás alapjául, amelyeket több egybehangzó vallomás, vagy objektívnek tekinthető egyéb bizonyítékok, orvosi dokumentumok, igazságügyi szakértői vélemények, továbbá külső szemlélő érdektelen tanúk vallomásai alátámasztottak.

[20] Az elsőfokú bíróság ítélete [14] bekezdésétől a [62] bekezdéséig egyenként értékelte az általa megismert bizonyítékokat, majd a [63] bekezdéstől a [86] bekezdésig azokat egymással összevetve is értékelte. Logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el a tényállás alapjául. Így az egymást alátámasztó bizonyítékok alapján helytállóan rögzítette, hogy az I. r. vádlott okozta a sértett életveszélyes sérülését. Az orvosi dokumentumok és szakértői vélemény alapján helytállóan állapította meg azt is, hogy nem igazolható, hogy a sértettnek más sérülése lett volna. Igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján mellőzte annak megállapítását, hogy a sértett okozta a II. és III. r. vádlottak vágási sérülését. Bírósági ítélet, valamint vallomások alapján rögzítette, hogy a vádlottak cselekményét a bosszú motiválta. A sértett társaságában lévő családtagok, a sértett, továbbá külső tanúk és részben vádlotti nyilatkozatok alapján rögzítette a II. és III. r. vádlottak cselekményeit, és állapította meg, hogy a II. r. vádlott bokszerrel támadott, amellyel azonban sérülést nem okozott. Ugyanezen bizonyítékok alapján rögzítette a III. r. vádlott cselekményét, kizárva ugyanakkor azt, hogy Terhelt3 a támadás során viperát használt volna.

[21] Az elsőfokú bíróság kiemelten vizsgálta az ügyben a III. r. vádlott elmebetegsége, elmeállapota, beszámítási képessége kérdését. Igazságügyi elmeszakértői vélemény beszerzésére került sor, majd az elsőfokú bíróság a vizsgálat lefolytatásával kapcsolatban írásban kért tájékoztatást a szakértőktől, végül a bizonyítási eljárás keretében került sor a szakértők meghallgatására. Végül a III. r. vádlott védője a védencét kezelő orvosok kihallgatására és új igazságügyi elmeszakértői vélemény készítésére tett indítványát is visszavonta. A szakértői vélemény megállapításaira, valamint az igazságügyi szakértőknek a tárgyaláson kérdésekre adott válaszaikra figyelemmel a másodfokú bíróság sem látott okot arra, hogy új szakértői vélemény beszerzését rendelje el, vagy elmeállapotára figyelemmel vizsgálja a III. r. vádlott börtöntűrő képességét.

[22] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy a II. és III. r. vádlottak, valamint védőik fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak, illetve megállapítható az is, hogy a védőknek a tényállást megalapozatlanság címén támadó fellebbezései, indítványai nem alaposak. A törvényszék

által rögzített tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta. Így a II. és III. r. vádlottaknak a részben az elsőfokú bíróság által már értékelt bizonyítékok újraértékelésére, a mérlegelés útján megállapított tényállás átmérlegelésére, és ezen keresztül a II. r. vádlott esetében enyhébb büncselekmény megállapítására, míg a III. r. vádlott esetében felmentésre irányuló fellebbezése a Be. 591. § (1) és a Be. 592. § (2) bekezdéseire figyelemmel eredményre nem vezethetett.

[23] Az irányadó tényállás alapján Fővárosi Törvényszék okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére, és helyes a cselekményeik jogi minősítése is.

[24] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor Terhelt1 I. r. vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntetében, Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottak bűnösségét a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a), d) és e) pontjai szerint minősülő társtettesként elkövetett garázdaság büntetében megállapította. A másodfokú bíróság mindenben osztotta a törvényszéknek az elsőfokú ítélet [87] bekezdésétől a [105] bekezdéséig kifejtett jogi álláspontját. Az ítéltábla az I. r. vádlott cselekménye tekintetében csupán annyiban egészíti ki az indokolást, hogy a Kúria 3/2013. számú jogegységi határozatára figyelemmel az elsőfokú ítéletben írt jogi minősítést támasztja alá, hogy az I. r. vádlott részéről egyszeri legfeljebb közepes erejű szúrásra került sor, mely a sértett hátát a bordáknál érte. Szükséges továbbá rögzíteni, hogy az I. r. vádlott a cselekményét eshetőleges szándékkal valósította meg, mert az elkövetés körülményeiből arra lehet következtetni, hogy a cselekmény következményeit nem kívánva, hanem abba belenyugodott.

[25] A II. és III. r. vádlottak, valamint védőik a tényállás megállapításait támadva törekedtek Terhelt2 esetében enyhébb jogi minősítést, míg Terhelt3 esetében jogos védelmi helyzet okán felmentő rendelkezést elérni. Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság ítélete 14. és 15. oldalán igen részletesen foglalkozott a II. és III. r. vádlottak cselekményeit érintő jogi minősítéssel. Az ítélet indokolása [90]-[92] bekezdéseiben az általa megállapított tényállás alapján helytállóan zárta ki a III. r. vádlott esetében a jogos védelem lehetőségét. A másodfokú bíróság az indokolást csupán annyiban egészíti ki a 4/2013. számú jogegységi határozat alapján, hogy a jogos védelem megállapításának feltétele az elkövetőt ért jogtalan támadás. A megállapított tényállás alapján azonban jogtalan támadás kizárólag az I., II. és III. r. vádlottak részéről, nem pedig a sértett részéről történt.

[26] A terhükre megállapított tényállás alapján törvényes a II. és III. r. vádlottak garázda cselekményének többszörös minősítése is, és helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I. r. vádlott testi épség elleni cselekményébe a részéről megvalósított garázdaság beleolvad. Az I. r. vádlott késsel, míg a II. r. vádlott bokszerrel felfegyverkezve támadtak a sértettre. Nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy a II. és III. r. vádlottak előzetesen tudtak volna arról, hogy az I. r. vádlott ténylegesen a tényállásban írt módon sérülést okozva fogja használni a kést, ezért magatartásuk kizárólag garázdaságként és nem társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntetéként minősül. Amennyiben

tudatuk átfogta volna, hogy közös támadásuk során I. r. vádlott kését használja, úgy ők is az életveszélyt okozó testi sértés büntetettének társtetteseivé váltak volna.

[27] Az ügyészségnek a II. r. vádlott tekintetében előterjesztett súlyosításra, a kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése mellőzésére irányuló, valamint a III. r. vádlottnak és védőjének az enyhítésre irányuló fellebbezése alapos. Az I. és II. r. vádlottaknak, valamint védőiknek az enyhítésre irányuló fellebbezéseik nem alaposak.

[28] Az elsőfokú bíróság ítéletében mindhárom vádlott tekintetében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket, és nem tévedett, amikor az I. r. vádlottal szemben a terhére megállapított bűncselekmény miatt a rendelkező részben írt tartamú börtön fokozatú szabadságvesztést szabta ki, az ahhoz igazodó tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetéssel. Az I. r. vádlott magatartásával kettőtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekményt követett el, és a vádlott bűnügyi előélete mellett, a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatti elkövetésre figyelemmel a vele szemben kiszabott 2 év 4 hónap szabadságvesztés eltúlzottnak nem tekinthető. Az I. r. vádlott magatartásával méltatlanná vált a közügyek gyakorlására, ezért törvényes vele szemben a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása is. Törvényes Terhelt1 vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára, az előzetes fogvatartásban, valamint ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyelet alatt töltött időnek a szabadságvesztés tartamába történő beszámítása is. Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék akkor sem, amikor a Btk. 87. § b) pontja alapján a vádlottal szemben elrendelte a korábban kiszabott és végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását a próbaidő alatti elkövetésre figyelemmel.

[29] A II. r. vádlottat korábban már két alkalommal ítélték próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetésre. Bár a próbaidő mindkét esetben sikeresen letelt, azonban ezek a büntetések nyilvánvalóan nem érték el azt a célt, hogy Terhelt2 II. r. vádlottat visszatartsák a további bűncselekmények elkövetésétől. A vádlottal szemben jelenleg is több büntetőeljárás van folyamatban, ezért a másodfokú bíróság a vádlott bűncselekmények elkövetésétől való egyéni visszatartása érdekében a törvényszék ítéletét megváltoztatva, a II. r. vádlottal szemben kiszabott 10 hónap börtön fokozatú szabadságvesztés 3 évi próbaidőre történő felfüggesztésére vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzte. A bűncselekményt többedik alkalommal elkövető vádlott esetében az általa megvalósított bűncselekmény jellegére is figyelemmel 2 év közügyektől eltiltás mellékbüntetését is kiszabott a Btk. 61. § és 62. §-ai alapján, mert a vádlott magatartásával méltatlanná vált a közügyek gyakorlására. A másodfokú bíróság megállapította, hogy Terhelt2 II. r. vádlott a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[30] A III. r. vádlott esetében a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapításra került, hogy nem szenved, illetve nem szenvedett az elméműködés olyan kóros állapotban, mely korlátozta vagy kizárta volna cselekménye társadalomra veszélyessége következményei felismerésében, vagy hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjen. Nem

kétséges azonban, hogy a III. r. vádlott rokkantnyugdíjas, és 2018. óta pszichiátriai gondozás, gyógyszeres kezelés alatt áll. A III. r. vádlott is már többször került elítélésre a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekménnyel azonos bűncselekmény miatt is, és akkor végrehajtandó szabadságvesztés büntetés került kiszabásra vele szemben. Ezen körülményekre figyelemmel a vádlottal szemben az egy év szabadságvesztés, valamint az egy év közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása eltúlzottnak semmiképp sem tekinthető. Enyhébb büntetési nem alkalmazására, vagy a szabadságvesztés tartamának csökkentésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget. A III. r. vádlott pszichés betegségére figyelemmel azonban az ítéltábla a vele szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján eggyel enyhébb, fogház fokozatra enyhítette. Ehhez kapcsolódóan a III. r. vádlott által bűnügyi felügyeletben töltött időt akként változtatta meg, hogy három nap ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyelet (házi őrizet) felel meg egy napi szabadságvesztésnek. A feltételes szabadság legkorábbi időpontjára vonatkozó ítéleti rendelkezés törvényes, és a próbaidő alatti elkövetésre figyelemmel az elsőfokú bíróság törvényesen rendelte el a vádlottal szemben a korábban kiszabott és végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását.

[31] A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság az I., II. és III. r. vádlottak tekintetében helybenhagyta azzal, hogy a Fővárosi Törvényszék ugyan törvényesen rendelkezett mindhárom vádlott esetében az őrizetben, valamint az ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyeletben (házi őrizetben) töltött idő beszámításáról, azonban a teljesség és pontosság kedvéért a másodfokú bíróság rögzítette, hogy az I., II. és III. r. vádlott a házi őrizet megszüntetését követően, 2017. december 5. napjától 2019. október 30. napjáig lakhelyelhagyási tilalom, majd közigazgatási területhez kötött bűnügyi felügyelet és távoltartás hatálya alatt álltak.

[32] A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2022. március 2.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.

Dr. Szabó Éva s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 5.B.77/2019/121. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.364/2021/14. számú ítéletében írt változtatással Terhelt I. r.,

Terhelt2 II.r. és Terhelt3 III. r. vádlottak tekintetében 2022. március 02. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2022. március 2.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke